

Sømandsmission her og i Udlandet gør en Del paa dette Omraade, men det er ikke nok. Det er det danske Folk, selve den offentlige Mening, som maa værne om Søfolkene. Hvorfor tillader Samfundet, at det første, der møder disse, naar de kommer i Land, er slette Kvinders Selskab i de usleste Buler?

Man taler saa meget i denne Tid om at passe paa, at Lokalerne er, som de skal være, at der er tilstrækkelig Lys og Luft, og jeg ved ikke hvad, men man maa undres, synes jeg, over den vilkaarlige Maade, hvorpaa dette Tilsyn effektueres. Jeg mindes f. Eks. et Tilfælde for nylig fra et Børnehjem, som jeg har meget Kendskab til, og som er drevet med den største Omhyggelighed og Renlighed. Dér mente Sundhedsautoriteterne, at det ikke gik an paa dette Hjem at optage saa stort et Antal ugifte Mødre med deres smaa Børn, som Tilfældet var, men at Hjemmets Drift maatte indskrænkes med en Trediedel, hvilket var til stor Skade, da Hjemmet derved daarligt kunde betale sig; Hjemmet blev i øvrigt væsentlig drevet ved Hjælp af Gaver. En hel Del ulykkelige unge Mødre, som kunde have søgt Tilflugt dér, og hvis smaa Børn dér kunde have faaet en udmærket Pleje, blev saaledes udelukket fra Hjemmet, fordi Politiet ikke kunde tillade, at saa stort et Antal blev modtaget. Men naar man gaar ned i vore Skipperknepper — det kan jeg godt kalde dem — og ser de Lokaler, som man tillader Masser af unge Mennesker at samles i — jeg har selv personlig overbevist mig derom ved Besøg paa disse Steder —, naar man ser disse usle Hrler, hvor der bogstavelig talt knapt er saa højt til Loftet, at man kan staa oprejst, og hvor der er saa snæver Plads, at Musikanten maa sidde i Vindueskarmen for at kunne være der, naar man ser disse Lokaler og kender hele den Atmosfære og Tone, som de unge dér er omgivne af, saa fatter man aldeles ikke, at man ikke forlængst fra Sundhedsvæsenets Side har grebet ind og har sagt: Dette gør Skade, dette gør Fortræd. Man modsætter sig, at smaa ulykkelige Børn kan finde Optagelse paa Børnehjem i disse boligfattige Tider, men man tillader disse elendige Huler at florere og fortsætte deres Virksomhed til Skade for de unge.

Til Slut ønsker jeg blot at udtale: Hvis nu Politiet faar den udvidede Myndighed til Indgriben, var det saa ikke en Tanke, et Forsøg værd i udstrakt Grad at benytte kvindelige Politibetjente i disse Kvarterer? Mrs. Pendlebury, der holdt en Del Foredrag om dette, fortalte, at man i

England havde set gode Resultater; der findes en hel kvindelig Politiskole. I Finland, i Helsingfors, bruger man ogsaa i udstrakt Grad kvindelige Politibetjente overfor den Slags Kvinder og ulykkeligt stillede Børn. Mon man ikke ogsaa herhjemme i en ganske anderledes Grad burde tage kvindelige Politibetjente i Anvendelse? Jeg ved godt, at det maaske er meget faa Kvinder, der vil egne sig dertil — jeg tror for øvrigt ogsaa, det er meget faa Mænd —, men jeg synes alligevel, at der er noget, som taler for, at en Kvinde, der kommer med en Kvindes Forstaaelse af en anden Kvinde og tillige er udrustet med Politiets Myndighed, maatte have nogle Betingelser for her at kunne gøre godt Arbejde. Men hvad enten det nu bliver mandligt eller kvindeligt Politi, vil jeg haabe, at der maa blive taget fat paa Opgaven med den fornødne Alvor i Forbindelse med den Hensynsfuldhed og Takt, som et Arbejde som dette kræver, og fremfor alt, at Loven ikke bliver et dødt Bogstav, som ikke tages i Anvendelse.

Jeg skal dermed anbefale Lovforslaget og haaber, at det maa blive ført ud i Livet saaledes, at Resultatet maa blive et Skridt fremad i det sædelige Oprydningarbejde, som vi har haardt Brug for i vort Land. Jeg havde ikke tænkt mig, at Lovforslaget behøvede en Udvalgsbehandling, men da jeg fra anden Side har hørt, at man ønsker en saadan, skal jeg senere tillade mig at stille Forslag derom.

Dahl: Det er jo meget sørgelige Forhold, der har bevirket Forelæggelsen af dette Lovforslag, sørgelige Forhold, som vi har set omtalt baade i Pressen og paa Møder, og som sikkert er Realiteter, som vi maa regne med. Vi fra vor Side er ogsaa tilbøjelige til at mene, at der tiltrænges en Ændring i de Lovbestemmelser, der hidtil har været gældende paa disse Omraader, for at modvirke disse sørgelige Forhold, og vi vil være med til at arbejde for, at en formaalstjenlig Forandring af Lovbestemmelserne finder Sted, selv om det skulde betyde en Skærpelse i Forhold til de nuværende Bestemmelser. Men vi har ikke megen Tiltro til, at Politiforholdsregler kan forbedre disse Forhold. Det er muligt, at skærpede Politiforholdsregler kan holde igen paa Lidenskaberne og bevirke i hvert Fald i det ydre større Sømmelighed i Optræden, men man maa tage sig i Agt for at gaa til den modsatte Side. Vi har fra den ærede Ordfører for Venstre (Inger Gautier Schmit) hørt en uskrømtet Glæde over, at man endelig gaar til betydelig skærpede Politiforanstaltninger